

CAPÍTOL 1:

Na Marina em va dir una vegada que només recordem allò que mai ha succeït. Hauria de passar una eternitat fins que arribés a comprendre aquelles paraules. Però és millor que comenci per l'inici, que en aquest cas és el final.

Al maig de 1980 vaig desaparèixer del món durant una setmana. Al llarg de set dies i set nits, ningú no va saber on era. Amics, companys, mestres i, fins i tot la policia, es van llançar a la recerca d'aquell fugitiu que alguns ja creien mort o perdut per carrers de mala reputació en un rapte d'amnèsia.

Els carrers, gèlids. Una part de mi notava una presència. Cap presència humana. Crec. Els fanals il·luminats s'apagaven a mesura que passava pel davant. No sabia què, però alguna cosa provocava que no deixés de caminar.

L'últim que recordo és que en aquest carrer vaig ser-hi amb ella per últim cop. Na Marina. Ella, els seus rínxols d'or, la seva dolça veu, els seus ulls mariners i les seves càlides mans. El seu somriure em transmetia confiança. Els seus ulls, noblesa i honestat.

Em trobava en un ambient amenaçant, tot era fosc, fred i ja no brillava cap fanal. La por era dins meu, ja no volia avançar més.

Dos minuts més tard, tres quarts de cinc de la matinada, es va encendre un fanal que destacava entre la foscor. Avanço cap a ell. Puc distingir-ho. El que li vaig regalar fa dos anys, sobre un solitari banc.

Aquells colors càlids havien perdut molta vida. Cares heterogènies, sense solució. Hi havia mil-i-una combinacions diferents, cada una d'elles tenia la seva pròpia història i nosaltres n'érem els propietaris. Estàvem escrivint una història junts, i no ho sabíem. Almenys jo no...

Ho tenia de nou, aquell objecte inversament estratègic. El principi de la nostra relació. L'excusa perfecta per poder-la veure. Estones i més estones dedicades a allò.

Preguntes sense respostes, solucions sense problemes.

S'apaga l'única font de llum que quedava, la que em mantenia una mica segur en aquell entorn. La terrorífica presència seguia amb mi. No m'abandonava. Sentia veus. No les diferenciava. Les escoltava, no les sentia. De cop deixo de percebre-les, ja no tinc a ningú al meu costat. Tinc fred. Crido, ningú m'escolta. Parlo, ningú em sent. Camino, ningú em veu. Escapo, ningú em persegueix.

Passa un cotxe. Vermell. Llarg. Gran. D'aquell mateix any. S'atura. Encén els llums davanters. Avanço cap a ell. Em sorprenc, puc jurar que no hi ha ningú. M'espanto. De seguida reconec la marca i el model: Un *Chevrolet Camaro z28*. Recordo que els meus antics veïns en tenien un com aquell. Vivien en una casa gran, d'un mateix color, amb un jardí on jugaven les seves tres filles. La petita tenia 10 anys, l'altre 15 i la més gran 18. Alguns dissabtes, dinaven amb amics i arribava a la meva habitació l'olor a carn de la barbacoa.

Què havia de fer en aquella situació ? Com se suposava que havia de reaccionar? Com era d'esperar, ningú tenia la resposta a les meves preguntes. Avanço. M'aturo. Retrocedeixo. No sabia què fer. Ningú m'indicava cap direcció. No passava ningú. No sabia on era, ni què feia en aquell espantós lloc. M'aturo. No avanço. No reaccio. No penso en res més que en com sortir d'aquell destret. Estrany. Esgarrifós. Pervers.

No notava la presència. La por va tornar a mi. Finalment, em vaig decidir. Vaig rodejar el cotxe per davant intentant desxifrar qui estava al seient del conductor. Després vaig agafar el mànec de la porta del copilot i el vaig estirar cap a mi. Vaig veure a una antiga companya de vida. No recordava amb claredat qui era. Com un acte reflex, vaig tancar la porta.

L'últim que recordo d'aquella nit del 1980, és que em vaig despertar al mig del carrer amb els pantalons foradats, estripats. Una ferida plena de sang. Olor a gasolina. Un dolor insuportable. Aquella hemorràgia em podia indicar, aproximadament, el temps que feia que m'havia o m'havien ferit. No era metge, però podia afirmar que no feia gaire temps de l'incident. No sabia l'hora exacta, havia perdut la noció del temps.

A terra, hi havia les marques de les rodes d'un cotxe desconegut. Tot allò que estava vivint era estrany, molt estrany. No entenia com hi havia arribat, en aquell inhòspit paratge, en aquell precís moment. No tenia respostes a cap pregunta que em plantejava.

Avanço. Camino. Em llanço a la recerca d'alguna cosa, no sé el que, només buscava respostes. Alguna pista. A algú. Noto l'aparença en aquell mateix instant. Una altra vegada. La mateixa sensació. Els mateixos sentiments, altre cop allà amb mi. Em perseguia? Què és el que volia de mi? Jo no tenia res que algú pogués desitjar. Vaig observar el meu voltant. No veia res. Estava fosc. Distingia un fanal, el d'abans. Seguia encès. Allà hi era. Ja sabia on era. Aquell objecte, que seguia descansant sobre el banc ho declarava.

Cop de vent. Fred. Esgarrifós. Per fi, després de tant temps, em vaig decidir a agafar aquella andròmina. Em vaig disposar a seure. Els meus gèlids dits fregaven delicadament aquella superfície. El vaig inspeccionar una bona estona. Finalment vaig aplicar una mica de força. El resultat: dos grocs, tres verds, un vermell i tres blaus en la cara que jo tenia davant meu. Vaig intentar desxifrar aquella cosa estratègica. Això em va portar un cert temps. Temps que no tenia i no podia recuperar.

M'aturo. En cert mode, estava sol. Perdut. Desaparegut. No recordava res. Tan sols sabia les hores, o potser els dies, o fins i tot setmanes que portava fora de casa. La meva ment estava en blanc. Bloquejada. Què m'havia passat? No tenia ni la menor idea del que m'estava succeint, com estava passant, i tampoc sabia el perquè ho estava fent. No sabia què fer, però havia de reaccionar. No podia perdre més temps. Massa n'havia desaprofitat. Només podia consumir-lo si era per cercar una solució als meus problemes i una resposta a les meves preguntes.

Torno a sentir les veus. M'indiquen una ruta. Un possible destí. Jo estava disposat a anar on fes falta... No volia, però ho havia de fer. Volia saber el que m'estava passant en aquells instants. Mai m'havia passat res semblant ... Alguna força. Desconeguda. M'impulsava a caminar cap a la direcció, que aquelles veus volien que arribés. Vaig confiar en el meu instint i em vaig aixecar. Allò que sentia, fos el que fos, desapareix. Em quedo mirant cap al final del carrer, sense saber què fer. Un carrer fosc, fred i solitari. Inconscientment, agafo aquella cosa que descansava sota el banc. Al terra. Faig un pas endavant. Darrere meu, s'apaga l'únic fanal que hi havia encès. La única font de llum que em quedava fa pampallugues. Trobo un sobre al costat d'una pota del banc. Noto la presència de nou. Aquella compareixència amenaçant. Era com si algú volgués desvetllar el contingut d'aquell escrit amb mi. Com si tingués més interès que jo en conèixer el contingut d'aquell desconcertant missatge ocult.

La coberta era daurada, amb un segell platejat en el que no es podia distingir amb claredat el dibuix que indicaria una mica d'informació. No indicava res pel que feia al misteriós remitent, propietari, o escriptor d'aquell missatge. Em preguntava perquè no hi havia cap dada del escriptor. Estava clar que era per mi. Havia aparegut de cop i volta i jo era l'única persona que estava present allà en aquell espantós moment. Hagués fet el possible per tal de no ser-hi. Finalment, em vaig disposar a obrir-lo. El paper era molt fi, com de seda. Vaig introduir la mà dins el sobre i vaig extreure-hi la lletra que contenia, escrita a mà. Semblava un pergami dels antics.

CAPÍTOL 2:

No se perquè però aquella lletra em resultava familiar. Em feia pensar en una persona en especial. Ella. Na Marina. No podia ser veritat! Abans d'emprendre la nostra relació, érem companys de classe i ella em deixava els apunts per ajudar-me. De tant en quant, venia a casa meva i em feia de professora particular. Així va ser com ens vam fer íntims i va acabar sorgint l'amor.

No sé per què, miro el nostre joguet de reüll. La cara que mira cap a dalt és la que vaig crear abans. Dos grocs, tres verds, un vermell i tres blaus.

Em dispo a llegir aquell misteriós contingut.

18 de maig del 1980,

Em condicio a escollir la roba que portaré per la gran celebració de la universitat. La graduació dels meus companys, i evidentment, la meva. Em portarà el meu pare, i em tornarà el Gael. Què lluiria? vestit vermell? blau? No ho tenia clar del tot. Em decideixo per fi. La meva elecció, un vestit vermell, amb topos blancs, estret de cintura i ample a partir dels malucs. Ho vaig voler complementar amb un bonic fermall. Una rosa blanca que combinava amb la meva final selecció.

Vaig arribar a la festa i gairebé se'm van saltar les llàgrimes d'alegria. Aquella reacció d'en Gael. Va ser el més impressionant que havia vist mai. El seu somriure d'orella a orella en veure'm. No em sentia segura de mi mateixa, estava nerviosa... Ell duia un jersei de coll alt amb una jaqueta de color cafè i uns pantalons negres que acabaven en forma de campana.

Tot anava bé.

Després de la graduació pensàvem sortir de festa tot el grup. Vam votar i va guanyar per majoria absoluta la discoteca Jazz Colon. Vam anar amb el seu cotxe, un Mustang Camaro z28 També anàvem amb n'Aina, la meva millor amiga, n' Elvira, la seva germana, i en Blai, el seu millor amic.

Recordo el meravellós moment que vam creuar la pista de ball, agafats de la mà. Tothom ens mirava. I és que, realment, fèiem molt bona parella.

Va passar la nit. Recordo que en Gael va beure unes copes de més, així doncs, li vaig dir que es quedés dins el cotxe, que seria més segur. La discoteca tancava i nosaltres cinc havíem de tocar el dos. No els trobava per enlloc, als companys de cotxe d'aquella mateixa nit. Molt més tard, quan ja no quedava quasi ningú dins d'aquella festivitat, vaig voltejar el local. Dos homes estaven discutint. No vaig poder entendre el que deien ja que els mirava d'amagades. Minuts més tard, ja no discutien. De cop veig que un dels dos li dóna una bossa a l'altre. No vaig poder distingir amb claredat què portava aquella cosa, però no tenia pinta de ser res bo, ja que li donava diners a canvi. Vaig suposar que seria el propietari de la discoteca, i aquells suposats diners serien alguns guanys. Després vaig pensar en drogues, se'n traficaven moltes il·legalment. La gent estava molt beguda, per tant era fàcil sotmetre a qualsevol.

No vaig trigar gaire en desitjar trobar-los d'immediat. En aquell moment van aparèixer els tres, ens estaven buscant! Vam anar al cotxe, en Gael estava begut i adormit. No podia conduir. Democràticament, vam decidir que conduiria jo. Tot anava bé.

19 de maig del 1980

Vaig notar com, lentament, desapareixia. El meu cor no responia a cap contacte possible. L'aire ja no fluïa pels meus pulmons. No notava res, cap sentiment. Ni felicitat, ni tristesa, ni amor, ni ràbia. Me' n vaig anar, la meva presència va desaparèixer. Vaig deixar d'escoltar qualsevol possible veu que pogués percebre. Simplement observava, sense que ningú em pogués veure.

Obre els ulls. Parets blanques. Li va portar un parell de segons adonar-se'n d' on era. Estaves sol. No recordaves res. L'observava des de la finestra de l'habitació de l'hospital. Distant.

Va venir un metge acompanyat de quatre persones més. No sabia qui eren. Els doctors li expliquen que ha sigut víctima d'un rapte d'amnèsia. Es veu que va estar sota els efectes de la droga durant molt temps, i per aquest motiu no recordava res del que va passar. Es deia "Flunitrazepam", més coneguda com "Rohipnol". Els especialistes li van dir que era un relaxant muscular, que la persona que la consumeix sent en un desnivell moral, i també podia experimentar certs raptos d'amnèsia. Li van fer un interrogatori, que em va semblar una eternitat. Li van preguntar si recordava amb qui anava. Ells ja ho sabien, però volien posar a prova la seva memòria. Eren conscients de que no anava sol. Ell, per desgràcia no. Tenia moltes preguntes a fer i poques forces a consumir. Es preguntava; qui eren? Els seus noms? De què em coneixien? Quina era la nostra relació?

Preguntes sense respostes, problemes sense solucions.

Em dispo a marxar decebuda de l'hospital. Quan ja estava pràcticament arribant a les escales, escolto que diuen:

- *Tenim un nou malalt, planta catorze porta vint-i-cinc. Acaba d'arribar de l'ambulància, anava amb el ferit de l'accident de la novena porta de la cinquena planta.*

Jo venia de la cinquena planta, novena porta.

Vaig pujar fins la planta catorze per pura curiositat. Vaig veure en Blai, el seu millor amic. No tenia gairebé cap lesió. Després vaig veure a n'Elvira i a n'Aina. Estaven totes dues a la mateixa habitació. Es van dirigir cap a mi. Estaven ferides, però eren danys menys greus que els d'en Gael i els meus. Elles tenien molta més bona cara. Vaig sentir un gran alleujament en veure-les.

Recordo que els metges estaven molt inquiets. A n' Aina, en Blai i n' Elvira els hi van dir que ja podien marxar cap a casa, els hi donen l'alta. Ells, com que estaven bé, decideixen anar-me a veure a mi primer i tot seguit a en Gael , ja que jo estava en aquella mateixa planta. Van entrar a l'habitació on jo era. Les seves cares es van tornar blanques com la neu en qüestió de mil·lèsimes. En aquell mateix moment, van arribar els meus pares. Vaig intuir que ja ho sabien, no se'ls veia gaire sorpresos. Estaven tots dos amb els ulls plens de llàgrimes, es veia que el dolor que sentien era incessant. Podia percebre el buit que sentien.

Marina.

Em vaig quedar impressionat, no sabia què fer. Era realment ella? Mil preguntes. Cap resposta, o almenys fins fa uns segons ja que gràcies a la meva prèvia lectura, vaig començar a recordar alguna cosa. Ara ja sabia què va passar, però em faltaven alguns detalls que no aconseguia recordar amb claredat.

Miro al meu voltant. El fanal seguia encès. Sento un soroll molt a prop meu. Aquella joguina multicolor no estava igual que l'últim cop que la vaig fer servir. Dos blaus, un verd, quatre grocs i dos vermells.

Sempre la mirava, m'encantava. Era realment bonica. Seia dues files davant meu, i així la podia admirar amb tranquil·litat. Després de classe, ens vam veure a casa meva. Em moria de ganes de passar un temps amb ella a soles. Tenia una cosa a dir-li, i també un regal que sabia que li fondria la ment cada cop que l'intentés resoldre, i també sabia que li encantaria. Finalment, a la sortida de l'escola, vam agafar l'autobús i ens vam dirigir cap a casa meva. A mitja explicació, em va preguntar no recordo què, i com és obvi, no vaig saber què respondre i finalment li vaig donar el que li havia comprat. Com ja sabia, es va posar contentíssima. Després, em vaig declarar. Va acceptar. Recordo que no vaig dormir en no sé quants dies de l'emoció. La tractava com una reina, i és que, realment s'ho mereixia.

El mal que sentia als genolls em va despertar d'aquell preciós record. Em vaig mirar els pantalons i em vaig sorprendre. Molt. No recordava haver-los trencat en cap moment. De fet, no recordava gairebé res del que hagués passat recentment. De sobte, vaig veure una persona. Potser la primera que havia vist en...Minuts? Dies? Setmanes? Mesos? L'ombra li tapava tot el cos. Va avançar una mica més i vaig reconèixer aquella misteriosa i esgarrifosa obagor. Em vaig espantar. Molt.

CAPÍTOL 3:

Em va allargar la mà. Tot seguit, em vaig aixecar i em vaig dirigir cap aquella ànima. Estava rodejada d'una esgarrifosa penombra que no em donava gaire confiança. Li vaig tocar la mà.

Matí següent, crec. Desperto en un altre indret. Vaig pensar amb la transferència del meu cos, però com ho devia fer? El sol brillava com no ho havia fet mai. Aquells rajos de llum em van tornar els colors i la seguretat que havia perdut en aquella última nit.

Els meus pantalons seguien estripats. Toco la meva pell. La meva lesió. Ja no sagnava. Tenia crosta. De sobte, m'arriben al cervell una sèrie d'imatges. Desordenades. Recordo la clínica. Quatre facultatius que tenien la meva roba i se l'emportaven. No sé a on. Tres individus. No tenia les idees clares. Deurien ser els tres companys que vagaven amb mi i na Marina. Els mencionava en la seva carta. Els nostres col·legues. Si no fos per l'escriptura, no memoraria els seus noms ni tampoc el que va passar aquella misteriosa matinada del divuit de maig. També em recordo a mi, mirant a una noia que m'observava fixament des de l'altra banda del cristall. No era ningú que em sonés. Na Marina tampoc l'havia mencionat en el seu redactat abans. Era morena i alta. Venia sola. Em va estar mirant una bona estona i en el moment que la vaig mirar als ulls se'n va anar.

No hi havia ningú, seguia sol.

M'hi vaig fixar més. Ja sabia on era. I sorprenentment, la meva roba semblava nova.

El sol començava a amagar-se darrere d'uns núvols grisosos que amenaçaven amb una abundant pluja.

De cop em va venir un conjunt d'imatges al meu cervell. Estava en aquell mateix entorn. Era allà. En aquella mateixa posició. Deuria tenir cinc anys menys. Era de dia. Els raigs del sol m'enlluernaven. No sé què hi feia, allà, però aquell lloc em resultava familiar i conegut. Ja remembrava alguna cosa, era en aquell paratge. Aquells maons a les parets del carrer em recordaven aquells capvespres de dimarts amb na Marina. Ella vivia a dos carrers, i el seu balcó, com tots, era molt proper a la vorera. Aprofitant l'alçada que hi havia des d'allà al terra, a mitja nit descendia i ens vèiem a la cantonada d'aquell mateix carrer. Parlàvem, somrèiem, i jugàvem amb aquell instrument de bloqueig. Era un dia a la setmana, un costum. L'únic problema era el temps, passava volant. A les quatre de la matinada ella havia de retornar a casa seva per poder dormir, ni que fos tres hores, per poder rendir a l'escola com s'esperava el dia següent.

En aquell mateix moment romania la seva companyia. Per sentit comú em vaig moure direcció cap a casa seva.

Primer ésser que veig en dies, un cadell rodamón. No sabia el perquè, semblava feliç, tot i ser un pobre escanyolit. Jo evidentment també ho estava.

Una companyia després de dies i dies desacompanyat. M'indica una direcció. El segueixo i arribo al mig d'un bosc. No sabia el significat d'aquella zona. De cop i volta torno a notar aquella ànima amenaçant. Retorno a sentir aquelles veus, ara les interpreto i les entenc. Em diuen: "*recordes allò que mai ha ocorregut*". Que deuria significar aquella locució? Justament, no recordava gaire cosa.

27 de maig del 1980

Gairebé no m'he alimentat en tots els dies que tinc noció del temps. Hi havia molta esplendor. Tenia gana. Vaig començar a caminar en busca d'algun supermercat. Quan ja portava uns vint minuts caminant, veig l'entrada d'un mercat. Entro. Es podia saber perquè era buit? On eren els habitants de la ciutat? No entenia res. Vaig agafar una caixa de galetes. Les mateixes que la presència volia que agafés.

Vaig seure a la vorera i em vaig posar a pensar en la frase que m'havia dit aquella ja freqüent companyia el dia abans. M'hi desplaço mentre hi reflexiono. Inesperadament observo un autocar groc. Em dirigeixo cap a ell, el toco i tanco els ulls. En aquell precís moment, m'arriben al cervell unes fotografies mentre jo i una noia, que el meu subconscient em diu que era na Marina, agafàvem aquell mateix autoòmnibus i arribàvem a una escola.

En el moment que obro els ulls, estic en una casa. La seva casa. Suposo. De sobte apareix una ànima amb el seu físic. Li dic que tinc por. Vocalitza mentre intenta parlar però no sento cap de les seves paraules.

M'escriu: *si parlo amb tu, no em podràs veure i si m'observes no em sentiràs*.

Just allà ho vaig entendre tot, semblava que tot estigués resolt. Semblava. Tenia molts problemes sense resoldre i moltes preguntes sense resposta. Per què aquell gos? Per què aquell lloc? Per què un dia estava ferit i a l'altre ja no ho estava? Perquè aquell objecte i aquella carta van aparèixer sols? Era tot obra seva? Aquells moments que sentia unes veus, aquella companyia que estava quan ningú més hi era, totes aquelles oracions que sentia. Tot era rar.

Abandona aquella habitació. No sabia on dirigir-me i li demano ajuda. No la veig, tampoc la sento. S'encén la llum de l'habitació del costat. Segueixo el seu rastre, segur que també era obra seva. Acabo a la seva habitació on puc contemplar perfectament el vestit que hi havia sobre el seu llit acompanyat amb unes claus. Ho toco i de cop i volta recordo que és el conjunt que portava aquell dia que vam sortir de festa, i les claus del cotxe amb el que vam anar-hi. Em giro per observar una altre part de l'alcova i quan torno a mirar cap al dormitori, veig com el vestit està trencat i ensangonat. M'espanto molt i noto com se'm debiliten els músculs. Allò clarament era una senyal. Una catàstrofe devia d'haver passat. L'escrit de na Marina no em deia res dolent, però en aquell mateix moment vaig poder veure que no era res bo. De cop observo amb els meus ulls noves paraules, de cop m'estava escrivint el mot "*tragèdia*". S'encén la llum del jardí. Em giro immediatament. Veig el cotxe amb el que ens havíem traslladat a la festa d'aquella nit del 1980. Sento un soroll darrere meu. Em giro, no veig res. S'obre la finestra del meu darrere que donava a l'exterior. El vent provoca que se'm posi la pell de gallina. Em giro. El cotxe ja no hi era. Un impuls fa que surti al carrer i el busqui. És el que vaig fer.

Vaig sortir a la recerca d'una cosa que no sabia si trobaria i que probablement havia sigut una il·lusió creada per mi. No recordo si el vaig buscar durant

segons, minuts o hores. El que sí recordo és que quan vaig trobar el que buscava, vaig notar que alguna cosa es despenia de mi.

De cop vaig veure a una noia. L'havia vist abans. Crec. Em vénen imatges al cap, recordo la finestra de l'habitació de la clínica. Era ella, la mateixa jove. Se'm queda mirant altre cop. Jo la miro a ella.

No ens vam dir res durant uns quants minuts, fins que ella em digué paraules sense sentit: amics, cotxe, festa, accident. De seguida penso amb qui viatjaven amb mi aquella catastròfica nit, la nit del suposat accident. Tot seguit em diu que ho va veure tot, que ella caminava per aquell mateix carrer quan va ocórrer tot allò. Que va veure com arribaven els serveis d'emergència. Que va veure com sagnàvem sense parar. Que va veure com ploràvem i ens intentàvem moure inútilment. Que ella estava allà quan em vaig quedar inconscient. Me la vaig quedar mirant tot sorprès, li vaig explicar el que em va succeir i després ella em va acabar d'explicar tot el que sabia sobre l'accident.

Ja havia passat aproximadament més d'una setmana. No trobo totes les respostes a les meves possibles preguntes, tampoc totes les solucions als meus estranys problemes.

26 de juny del 1980

Deurien ser les nou del matí. Desperto i no estic al mateix lloc on vaig dormir. Hi havia gent pel carrer. Primer sentiment d'alegria que sentia dins meu. Vaig preguntar on era a una senyora que passejava un gos. Resultava ser que estava a una ciutat important. No coneixia aquella zona, però per sort ja tenia alguna resposta. De cop torno a veure el gos d'abans, aquell cadell rodamón. M'indica una direcció. El segueixo i 50 minuts més tard arribo a una casa. La porta estava tancada i no tenia claus per obrir-la. En aquell moment només disposava del misteriós objecte, la meva roba (que no estava estripada, sinó que més aviat semblava nova) i la carta de na Marina, la meva parella. M'espero al portal durant segons, minuts i hores. Es feia de nit i ningú venia. Tenia gana. Feia molt temps que no menjava.

Sobtadament veig una ombra que s'apropa cap a mi, a mida que s'acosta veig el seu físic, s'aproxima corrents i m'abraça. No sé pas qui era, però la veia il·lusionada i contenta. Jo evidentment, estava molt més prim ja que no havia menjat tots els àpats dels que consta un dia. Quan em va reconèixer, la primera cosa que va fer després d'abraçar-me i donar-me un petó, va ser dir-me que entrés a casa. Un cop allà m'ho va explicar completament tot.

El dia dinou de maig, a la matinada, vam tenir un accident: jo, na Marina, n'Elvira, en Blai, i n'Aina. Cosa que ja sabia perquè m'ho havia dit prèviament la jove que havia vist a l'hospital.

Jo no era qui conduïa, jo estava de copilot. N'Elvira, en Blai i n'Aina estaven darrere. Havia begut unes copes de més. Marxàvem tots plegats cap a casa. Però abans d'agafar el cotxe, na Marina havia vist a uns homes parlant i intercanviant bosses d'amagatotis. La Rohipnol. Era una droga principalment usada per violacions i delictes. La droga que vaig prendre forçadament aquella nit.

En el moment que em va dir això em vaig espantar moltíssim.

M'havien drogat. També m'explica que quan vaig arribar de l'accident i em van ingressar a l'hospital, inconscient de qualsevol cosa del meu voltant, es

pensaven que m'havien agredit ja que tenia ferides greus a part de les d'aquell succés. També em parla sobre els meus companys de cotxe. Em diu que estaven preocupats per mi, i que es temien que m'havia anat al cel, com va fer na Marina el 19 del matí.

Com podia ser que na Marina no hagués sobreviscut a l'accident si jo la sentia, la veia i vaig llegir una carta seva? La carta que vaig llegir la va escriure el dia 19 del 1980.

La meva mare em diu que això és degut a que una ànima no veu la llum fins que acaba de resoldre el problema que ha tingut pel qual ha mort. Es pot manifestar amb sons, amb olors, amb ombres, amb escrits o bé amb llums fent pampallugues. Resultava ser que totes les formes amb que na Marina intentava comunicar-se coincidien amb el que em va dir la mare. Ella segurament volia que sapigués què va passar aquell mateix dia de l'accident, per tant ho va escriure i m'ho va donar ella. Quan m'ho va deixar al banc va ser perquè sabia que jo a ella no la podia veure. Vaig estar desaparegut una setmana. Quina barbaritat! Un cop m'ho va explicar tot, la vaig abraçar amb totes les meves forces. Necessitava a algú en aquell moment.

27 de maig del 1980

Vaig anar a veure als meus col·legues. Els meus pares em van dir que cada dimarts, es reunien al parc del poble del costat. Precisament, era dimarts. Era un lloc tranquil i els agradava estar-hi. El meu pare m'hi va portar i després se'n va anar. En aquell precís moment, vaig veure el lloc on vaig estar tots els set dies que vaig desaparèixer. Tan aviat que em van veure els meus amics, van venir corrents cap a mi a abraçar-me cridant com bojós: "estàs viu, estàs viu!". Vam parlar durant molta estona, i quan van marxar em vaig adonar de que al banc on suposadament havia estat un cert temps hi destacava una cosa multicolor.

M'hi vaig apropar i el vaig agafar. Vaig repassar-lo amb els meus dits, sorprès. Estava resolt.

Laura Martín, Sara López i Estel Pérez